

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. advokátem JUDr. Michalem Filoušem, Ostravská 501/16, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2020, čj. KUOK 39663/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 25. 8. 2021, čj. 65 A 64/2020 - 69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Hranice jako vodoprávní úřad vydal dne 11. 10. 2018 společné povolení ke stavbě vodního díla domovní čistírny odpadních vod a povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních. Městský úřad nezahrnul žalobce (stěžovatele) jako vedlejšího účastníka řízení, byť je stěžovatel vlastníkem sousedícího pozemku. Stěžovatel podal proti rozhodnutí dne 13. 11. 2019 odvolání ke krajskému úřadu. Krajský úřad nejprve zjistil, že stěžovatel je opomenutým vedlejším účastníkem řízení a je tak oprávněn podat odvolání. Posledním dnem pro podání odvolání však byl den 7. 11. 2019. Odvolání podané o šest dní později bylo opožděné. Krajský úřad proto odvolání rozhodnutím ze dne 31. 3. 2020 zamítl. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel neúspěšně bránil žalobou u krajského soudu.

[2] Stěžovatel podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Stěžovatel nepopírá opožděnost odvolání. Nesouhlasí však s tím, že krajský soud nepřihlédl k závažným okolnostem tohoto případu a neprolomil objektivní lhůtu stanovenou v § 84 odst. 1 správního řádu.

[3] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout. V detailech odkazuje na vyjádření k žalobě. Upozorňuje, že rozhodnutí i napadený rozsudek odpovídají judikatuře.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] NSS se v řízení o kasační stížnosti zabýval pouze tím, zda krajský soud, respektive žalovaný, správně posoudil opožděnost odvolání. Ničím jiným se NSS s ohledem na povahu nynějšího sporu ani zabývat nemohl. Nemohl se tedy zabývat ani pochybnostmi ohledně toho, proč byl stěžovatel opomenut, a dopady toho, že byl opomenut, což vše stěžovatel v kasační stížnosti zevrubně popisuje.

[6] Podle § 84 odst. 1 správního řádu může opomenutý vedlejší účastník podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, *nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout*. Opožděné odvolání správní orgán zamítne (§ 92 odst. 1 správního řádu).

[7] Jak správně uvedl již krajský soud, citované ustanovení dává opomenutému účastníku řízení možnost napadnout rozhodnutí, ovšem v období omezeném dvěma lhůtami. Lhůta subjektivní (30 dnů) plyne ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí takový účastník dozvěděl. Vedle ní však platí i lhůta objektivní, 1 rok ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu účastníku. Lhůta pro podání odvolání vždy skončí nejpozději uplynutím lhůty objektivní.

[8] Zákonná úprava nedává správním orgánům ani soudům prostor k prolomení stanovených lhůt, ať již jsou důvody pro takové „prolomení“ jakkoli pádné. To plyne již z textu § 84 odst. 1 správního řádu, který vylučuje zmeškání lhůty prominout. Jak NSS již mnohokrát vysvětlil, objektivní lhůta pro podání odvolání opomenutého účastníka je výsledkem snahy o rovnováhu mezi zákonností správního řízení a důrazem na právní jistotu účastníků i třetích osob jednajících v důvěře ve vydané rozhodnutí. Nelze ani říci, že by zákon ignoroval požadavky zákonnosti a ochrany práv opomenutých (vedlejších) účastníků: „*Projevem důrazu na potřebu zákonnosti správního řízení je již samotné ustanovení umožňující obranu opomenutým účastníkům právě po relativně dlouhou dobu jednoho roku od doručení rozhodnutí poslednímu neopomenutému účastníkovi.*“ (rozsudek ze dne 16. 3. 2021, čj. 5 As 134/2018 - 45, „*Za Dašice zdravější*“, bod 45; pro obsáhlou citaci dřívější judikatury srov. tamtéž body 38 násl., k ústavnosti § 84 odst. 1 správního řádu body 41 a 42 tamtéž).

[9] Z obsahu správního spisu vyplývá, že rozhodnutí městského úřadu bylo poslednímu (neopomenutému) účastníku doručeno 7. 11. 2018. Objektivní lhůta pro podání odvolání tak opomenutým účastníkům uplynula 7. 11. 2019. Stěžovatel však odvolání podal až dne 13. 11. 2019. Odvolání proto podal opožděně a krajský úřad ho správně zamítl. Zmeškání objektivní lhůty krajský úřad nemohl prominout ani jinak „prolomit“, jak NSS vysvětlil výše. Důvodem překročení objektivní lhůty nemohou být ani stěžovatelovy peripetie s vyřizováním žádosti o informace u městského úřadu (stěžovatel se snažil zjistit, proč v daném prostoru probíhají výkopové práce).

[10] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.

pokračování

Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2022

Zdeněk Kühn
předseda senátu